

A PEU
DE CARRER

CATALINA
Gayà

RICARD CUGAT

►► Ambient al 'village' del Sónar a Montjuïc, dijous.

El 'bumbumbum' de Montjuïc

Dos homes treien les banderoles que hi havia a prop de les torres venecianes de la plaça d'Espanya. Eren les que indicaven en un plànol on es podien comprar les entrades per assistir als concerts i on estaven els escenaris del Sónar. «S'ha acabat», deia un, buscant al meu canell la polsera de plàstic. No la portava. Al matí, molt d'hora, havia vist nois amb la polsera a l'aeroport. Sen'anaven i això era un senyal inequívoc que el Sónar s'estava acabant. A Montjuïc, en canvi, costava trobar-ne pistes.

No eren evidents com ho van ser durant dues dècades al Raval: el cap de setmana del festival de música avançada convertia les llambordes del barri en un xiclet urbà, i els carrers, en una passarel·la de tendències. Ahir a Montjuïc quedaven llaunes a terra –on no hi ha llaunes a terra a Barcelona un diumenge al matí?– i moltes ampolles d'aigua buides.

Montjuïc té la capacitat d'absorbir usos diferents en poques hores. Ahir al matí tornava a ser el parc turístic i la muntanya ciutadana. Un home havia ajuntat les llaunes, amb i sense alcohol, i havia creat un *I love you* reciclat que recaptava euros. Barcelona és ciutat de festivals,

potser per això als barcelonins ja no els sembla estrany que gairebé cada cap de setmana les diferents tribus urbanes d'aquest segle XXI s'ajuntin en algun punt i els festivals comencin i acabin com sospirs. A Brighton, el festival que porta el nom de la ciutat revolucionaria els britànics. A Bolonya, la projecció de pel·lícules a la plaça Major, la plaça a la qual cantava **Lucio Dalla**, durant el festival del Cinema Ritrovato concentra la ciutadania des d'abans que comenci.

«¿A aquesta edat creu que em queixaré per la música?», pregunta una veïna

Darrere de la Fira trobava unes noies que feien fotos a l'alfombra de gespa artificial i un nen que cridava que allà hi havia un camp de futbol. El seu pare mirava el verd amb ulls enyorats. Explicava que aquest any no havia anat al Sónar. ¿Per què? «Tinc fills». I eren dos i voltaven amunt i avall amb una energia que un post-Sónar no aguanta.

Buscava els nous veïns del Sónar de dia i em trobava **Carme Gràcia** reposant en un banc, a prop de la font

màgica. La dona, de 86 anys, deia que ella havia sentit la música des de casa seva –«Visc just al darrere de la Fira», explicava–, però que el *bumbumbum* no l'havia molestat gens ni mica. Assegurava que no entenia res d'aquest tipus de «música moderna», ella es decanta pel jazz, però, afirmava, que si als joves els agrada, «està bé».

Era gairebé un alleujament que una persona, als 86 anys, constates que les coses canvien, que la ciutat té mil usos. Li preguntava pel **Fredie Mercury** i el **Vilvaldi** que acompanyen les aigües de la font màgica (fa uns mesos un lector es queixava precisament del soroll de la música en una carta a aquest diari) i la resposta de la dona era: «¿A aquesta edat vostè creu que em queixaré per la música? Quan érem joves, nosaltres també ballàvem».

L'inquietava, deia, no poder caminar de nit pel Poble-sec i explicava que aquest Montjuïc ha vist de tot. Abans de la guerra, les costellades. Ella hi venia del barri Gòtic. Durant la guerra, els refugiats i els que s'escapaven de les bombes. A la casa dels seus pares va caure una bomba, no va fer bum. Després de la guerra, les barraques.

En aquell banc de Montjuïc havíem començat parlant d'un festival del qual la senyora no sabia el nom i acabàvem parlant de la guerra, de quan ella tenia 11 anys. La gent de la neteja estava acabant de recollir les llaunes. Al Raval començava a concentrar-se gent amb polseres grogues. ≡

 cgaya@elperiodico.com